

«Allà a London...», deia el cuplet

LA VICTÒRIA DE KHAN A L'ALCALDIA DE LONDRES NO M'HA SORPRÈS, LA VERITAT. BENJAMIN DISRAELI, JUEU CONVERTIT A L'ANGLICANISME, VA SER DUES VEGADES PRIMER MINISTRE

Samuel Johnson va ser explícit: “Quan una persona està cansada de Londres, està cansada de la vida, perquè hi ha a Londres tot allò que la vida pot donar...”. El Doctor Johnson parlava amb qui seria el seu gran biògraf, James Boswell, un escocès que es plantejava instal·lar-se a la ciutat del Tàmesi. Era el 20 de setembre de 1777. Nota accidental, el Doctor va dir “home” (*man*) que, per raons òbvies, tradueixo per persona.

No sé si Sadiq Khan el recent triomfador de les eleccions municipals de Londres està tan enamorat de la dita johnsoniana com jo, que, passats més de dos segles, encara la comparteixo. Un amor que ha fet que no em sorprengués l'elecció d'un musulmà sunnita, de família d'emigrants paquistanesos, com a alcalde de la ciutat. Una història d'èxit personal que, com en el cas de l'alcaldesa parisenc, filla d'emigrants espanyols, si no vaig errada, diu molt a favor tant d'una personalitat individual, com del país que els ha permès arribar al cim. O a cert cim: vés sa saber si Khan, com el català primer ministre francès, no cobeja arribar al cim complet. President de la República, en el cas Valls, i primer ministre britànic en el de Khan.

Pel que fa a Khan, molt no m'he sorprès, la veritat. Feia dies que ja recordava que Benjamin Disraeli, jueu convertit a l'anglicanisme, però, va ser dues vegades primer ministre i sota el mandat de la reina Victòria! Concretament el 1868 i, després, entre 1874-1880. Les coincidències de Disraeli amb Khan, a part del fet de ser, en cada moment respectiu, representants d'una minoria que obté cert poder, són nul·les. Khan és un laborista, un partit nascut al segle XX, mentre que Disraeli era un *tory*, un conservador, en una època que els dos partits dominants eren els liberals, Whigs, i els To-

ries. Tampoc sé que Khan hagi escrit cap novel·la, com Disraeli que, quan endreçava un llibre a la seva sobirana, hi inscrivía: “We authors, Ma'am” (“nosaltres autors, senyora”, perquè la sobirana –i ho va ser molt de sobirana– també tenia febleses literàries).

Per adobar-ho, Khan és un laborista que va fer costat al qui havia de ser el líder d'aquell partit, Ed Milliband, que va perdre davant de Jeremy Corbyn, l'actual líder. Va ser per aquesta raó que Corbyn no va anar a la presa de possessió de Kahn? Vés a saber. Corbyn, segon en línia d'impresentabilitat internacional, rere Donald Trump, naturalment, amenitza cada dia els diaris amb un estirabot o altre. Més mèrit en el triomf de Khan, doncs. En qualsevol cas, Khan,

amb Gordon Brown de primer ministre, ja havia ocupat càrrecs importants en l'administració britànica. En conseqüència, és un polític amb experiència, encara que no sempre sigui una garantia.

Tot plegat difumina més, però, la teoria de l'elitisme anglès, més que no pas britànic, que inclou gal·lesos, escocesos i irlandesos. Per més que no sé si la mare de Khan, com la d'Arnold Wesker, recordava al seu fill que no havia de parlar massa alt, perquè com a nouvinguts sempre serien uns forasters. Com Wesker, Khan és d'origen més que humil. Família de vuit germans encabits en un pis municipal de tres habitacions en un barri popular londinenc. A diferència de Wesker, que mai no va trepitjar una universitat, Khan sense passar per Oxbridge, sí que va cursar carrera acadèmica: lleis. El resultat, doncs, és una història d'èxit de la qual poden prendre model els gihadistes que, en alguna ocasió, han trepitjat universitats.

Per acabar, recordant que després de l'atac del 7 de juliol del 2010, a les notícies biogràfiques de les víctimes aparegudes al *Times*, s'hi podien veure paquistanesos, indis, africans, etc., gairebé ultrapassant en nombre els britànics, on era la lògica gihadista, doncs? Confiem que Sadiq Khan sigui l'alcalde tots. Des dels londinencs residents i d'aquells que ho voldríem ser. Potser perquè, qui diu Londres pot dir, en certa manera, Barcelona. I té raó el cuplet “Jo vull ser Miss”, que tan bé canta Guillermina Motta i que diu: “Jo he fugit de Vilafàstics, / un poblet de mala mort / i he vingut a Barcelona / a provar si aquí hi ha sort.” I més endavant: “... ja he après l'enraonar / d'allà a London...” Ai, las, l'atracció de les grans ciutats!

MARTA
PESSARRODONA